

РЕШЕНИЕ

№ 331

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иво Димитров

Членове: Величка Борилова
Зорница Гладилова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Иво Димитров Въззивно търговско дело № 20211001000782 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от ответник в производството – „ИНВЕСТИА“ АД срещу първоинстанционно решение № 262308 от 07. 04. 2021 г., постановено от Софийски градски съд, Гражданско отделение, I-13 състав по гр.д. № 11086 по описа на съда за 2018 г., с което е уважен предявеният срещу жалбоподателя и Т. А. Н. иск с правно основание чл. 135 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, за обявяване за недействителен по отношение на ищеца, на договор за цесия от 28. 06. 2018 г. сключен между двамата ответници, и по силата на който Т.Н. се е задължила да прехвърли възмездно на „ИНВЕСТИА“ АД вземанията си по разпределение по изп. д. № 2017№ ***0400859 на ЧСИ И. М.-К., рег. № № *** на КЧСИ, на основание ГПК във вр. чл. 136 ЗЗД, което разпределение е предявено на длъжника и вискателите на 28. 06. 2018 г., и съгласно което по т. Б) от същото, Т.Н., в качеството ѝ на съпруг недлъжник, следва да получи 1/2 от продажната цена от 52 940 лева, а именно: 26 470 лева, със законните последици.

Във въззивната жалба се излагат съображения за неправилност на обжалваното първоинстанционно решение, иска се отмяната му и постановяване на друго решение по съществото на спора, с което предявеният и срещу жалбоподателя иск да бъде отхвърлен, със законните последици.

Ответникът по жалбата „БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ“ АД оспорва същата, не претендира разноски за въззивната инстанция.

Във въззивната инстанция не са приемани нови доказателства.

Софийски апелативен съд, Търговско отделение, Пети състав, като извърши проверка на редовността на въззивното производство, както и на обжалваното първоинстанционно решение, при условията и в пределите, установени в разпоредбата на чл. 269 от ГПК, съобразно която въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта - в обжалваната му част, а по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата, намира следното:

Въззивната жалба, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, по следните съображения:

Първоинстанционното решение, като постановено от законен съдебен състав в рамките на дискреционните правораздавателни правомощия на съда и съобразено с твърденията на ищеца в исковата му молба относно обстоятелствата, на които се основава иска, и търсената с иска защита (чл. 127, ал. 1, т.т. 4 и 5 от ГПК), е валидно и допустимо.

Доколкото при извършената от въззивния състав проверка на обжалваното решение, при условията и в пределите, установени от цитираната разпоредба на чл. 269 от ГПК, така както същите са разяснени с т. 1 от ТРОСГТКВКС № 1/2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. не се установява неприлагане от страна на първоинстанционния съд, на императивни правни норми, нито пък с оглед вида на делото съдът е длъжен да следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца, то и при проверка правилността на

обжалваното първоинстанционно решение, настоящият въззивен съд е ограничен от оплакванията в жалбата.

Преценено, съобразно релевираните от въззивника оплаквания в жалбата му, обжалваното първоинстанционно решение се явява правилно, поради следното:

Единственото оплакване в жалбата срещу правилността на обжалваното първоинстанционно решение, е липсата на материално правоотношение с белезите на поръчителство между цедента Т.Н. и ищеца „БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ“ АД, със съдържанието на валидна облигационна връзка по персонално /лично/ обезпечаване на вземанията на банката – ищец по посочените в исковата молба, и приложени по делото договори за кредит, и това оплакване е неоснователно.

По делото са приложени от банката – ищец и не са оспорени, договори за поръчителство, по които Т.Н. е поела задължение именно като поръчител – лично да отговаря за задълженията на кредитополучателите по процесните договори за кредит.

Изтъкваното в жалбата обстоятелство, че не било уговорено Н. да отговаря по договорите за кредит именно като солидарен длъжник, заедно с кредитополучателите и другите задължени по договорите лица, по никакъв начин не се отразява на валидността на материалното правоотношение, обективизирано и възникнало по договорите за поръчителство – дори и да не е уговорена, солидарната отговорност на поръчителя е установена в закона – срв. чл. 141, ал. 1, вр. с чл. 121 от ЗЗД и липсата на изрична уговорка в изложения смисъл в самия договор, по силата на който поръчителството възниква, е ирелевантно за съществуването или не на тази, законоустановена солидарност. Освен всичко друго така изложеното в жалбата въобще не съответства и на съдържанието на договорите за поръчителство и анексите към тях, където /в чл. 1, ал. 1 от основния договор/, солидарната отговорност на поръчителя е и изрично уговорена.

Ирелевантно за основателността на иска е и изложеното в жалбата след първото, обсъдено по-горе оплакване в същата – досежно условността на цесията и обстоятелствата, поради което е уговорена в този конкретен размер цената на прехвърленото вземане по процесния договор за цесия.

По изложените съображения въззивният състав намира оплакванията на

въззивника в жалбата му срещу правилността на обжалваното първоинстанционно решение, за неоснователни.

При така установеното въззивната жалба, с която настоящата инстанция е сезирана, се явява допустима, но неоснователна, а обжалваното с нея първоинстанционното решение, като валидно, допустимо и правилно по същество, следва да бъде потвърдено, със законните последици.

С оглед изхода на делото във въззивната инстанция, на основание чл. 272 от ГПК въззивният състав препраща и към мотивите на обжалваното първоинстанционно решение.

Страните не претендират разноски за въззивното производство.

Воден от горното, Софийският апелативен съд, Търговско отделение, Пети състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 262308 от 07. 04. 2021 г., постановено от Софийски градски съд, Гражданско отделение, I-13 състав по гр.д. № 11086 по описа на съда за 2018 г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България, при условията на чл. 280 и сл. от ГПК, в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____